

DOUĂ
COROANE
ÎNLĂNȚUITE

R A C H E L
G I L L I G

DOUĂ
COROANE
ÎNLĂNȚUITE

Traducere din engleză de
Simona Ștefana Stoica

Titlul original: *Two Twisted Crowns*

Autor: Rachel Gillig

Two Twisted Crowns

Copyright © 2023 by Rachel Gillig

All rights reserved

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GILLIG, RACHEL

Două coroane înlănțuite / Rachel Gillig ; trad. din engleză de Simona Ștefana Stoica. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-52-2

I. Stoica, Simona Ștefana (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Manolescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Cristina Munteanu

DESIGN COPERTĂ: Lisa Marie Pompilio

IMAGINI COPERTĂ: Trevillion și Shutterstock

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Ruxandra Tudor

*Pentru oricine s-a simțit vreodată pierdut într-o pădure.
Există o regăsire stranie în a te pierde.*

Cartea Arinilor Îngemănați este ascunsă într-un loc în care timpul nu curge. Un loc al fărădelegii, al durerii și al vărsării de sânge. Adânc între copaci dosită, unde ceața pătrunde până la os, stă ultima Carte, așteptând, adormită. Prin pădure nu-i niciun drum, s-o străbați e complicat. Doar eu pot găsi Arinii...

Căci eu acolo i-am lăsat.

Ravyn a făcut un pas înainte, apoi și-a încheștat degetele în jurul gratiilor de fier, reci ca niște țurțuri.

— Știu că mă auzi.

Din întuneric au răsunat hohote de râs. Când silueta din celulă s-a ridicat lent și s-a întors, Ravyn a apelat și la ultimul dram de voință ca să nu tresară. Ochii negri ai lui Elspeth dispăruseră, înlocuiți cu irisuri ca de pisică, strălucitoare și galbene, luminate de un bărbat mort de cinci sute de ani.

Numai ochii Regelui Păstor s-au mișcat.

— Ești singur, căpitane, a spus el.

Era tot vocea lui Elspeth, doar că acum părea alunecoasă precum uleiul. *Nepotrivită*.

— E o decizie înțeleaptă?

Ravyn a înlemnit.

— M-ai răni?

Drept răspuns, Regele Păstor i-a oferit un zâmbet înșelător și tăios ca o lamă.

— Aș minți dacă aș susține că nu m-a tentat ideea.

Prolog

Elsbeth

Întunericul părea nemărginit – fără început, fără sfârșit. Pluteam pe un val de apă sărată. Deasupra mea, cerul nopții se înnegrise, cu luna și stelele ascunse de nori denși, încărcăți cu apă, care nu se retrăgeau nicidecum.

Împinsă dintr-o parte în alta, nu simțeam defel durere. Fiecare mușchi îmi era relaxat, iar mintea, liniștită. Nu știam unde mi se sfârșește corpul și unde începe apa. M-am predat cu totul întunericului, pierdută în fața undelor de flux și reflux și a freamătului apei învăluitoare.

Nimic nu marca trecerea timpului. Dacă exista un soare, razele sale nu mă atingeau la revărsatul zorilor. Am plutit minute, ore și zile în șir pe un val al neantului, cu un singur gând rămas în mintea altminteri goală.

Eliberează-mă!

Și mai mult timp s-a scurs, însă gândul a persistat.
Eliberează-mă!

Eram întreagă, înghițită de alinarea apei. Lipsită de durere, de amintiri, de teamă, de speranță. Eram una cu întunericul, iar împreună ne-am lăsat călăuziți de val, purtați lin spre un

țărâm pe care nici nu-l vedeam, nici nu-l auzeam. Totul era apă – totul era sare.

Însă gândul tot nu mi-a dat pace. *Eliberează-mă!*

Când am testat cuvintele cu voce tare, glasul meu imita perfect sunetul hârtiei sfâșiate.

— Eliberează-mă! am repetat încontinuu, apa sărată umplându-mi gura. Eliberează-mă!

Minute. Ore. Zile. *Eliberează-mă!*

Apoi, din neant, a apărut o plajă întinsă, iar pe nisipul negru s-a mișcat ceva. Am clipit de câteva ori, cu ochii încețoșați de o peliculă de sare.

Pe țărmul închis la culoare, chiar dincolo de locul în care se spărgeau valurile, stătea un bărbat într-o armură de aur – care mă privea.

Valul m-a dus din ce în ce mai aproape. Bărbatul era în vârstă și-și purta armura grea fără să se clatine, cu puterea adânc înrădăcinată ca un copac străvechi.

Am încercat să-l strig, dar nu știam decât acel cuvânt.

— Eliberează-mă! am țipat.

Am devenit conștientă de rochia mea de lână, de faldurile grele. Veșmântul mă trăgea în jos și am dispărut sub suprafața apei, cu vorbele brusc curmate.

— Elibe...

Măinile îi erau reci când m-a tras din apă.

M-a întins pe nisipul negru. Când a încercat să mă ridice, picioarele mi s-au clătinat ca ale unei căprioare nou-născute.

Chipul lui nu-mi era cunoscut, dar el îl cunoștea pe al meu.

— Elspeth Spindle, a spus el încet, iar ochii lui – atât de stranii și galbeni – m-au subjugat. Te-am tot așteptat.

PARTEA I

Sângele vărsat

Capitolul 1

Ravyn

Mâinile lui Ravyn sângerau. Nu a observat până când nu a văzut picăturile căzând. Cu trei băți pe marginea de catifea violet a Oglinzii, una dintre Cărțile Providenței, Ravyn se înlăturase din țesătura lumii. Era complet invizibil. Cu degetele, cu podul palmelor săpa în pământul întărit de sub camera străveche de la marginea dumbrăvii.

Nu prea conta. Ce importanță mai avea o nouă tăietură sau o altă cicatrice? Mâinile lui Ravyn erau doar unelte boante. Nu aparțineau unui gentilom, ci unui veritabil oștean – era căpitanul Destrierilor. Un tâlhar.

Un trădător.

Prin fereastra camerei s-a infiltrat ceața. S-a strecurat prin crăpăturile tavanului putrezit, sarea zgâriindu-i ochii lui Ravyn. Un avertisment, poate, că obiectul pentru care săpa la baza lespezii înalte și late nu dorea să fie găsit.

Căpitanul a ignorat ceața. Și el era plămădit din sare. Din transpirație, sânge și magie. Chiar și așa, mâinile lui bățătorite nu se puteau măsura cu pământul din încăpere. Solul era necruțător, întărit de timp, îi rupea unghiile și îi deschidea

rănilor subțiri de pe palme. Însă a continuat să sape, învăluit în răcoarea Cărții Oglinzii, în timp ce camera în care se jucase atât de des în copilărie se transforma în fața ochilor lui în ceva grotesc – un lăcaș al folclorului, al morții.

Al monștrilor.

Se trezise cu câteva ore în urmă dintr-un somn întrerupt de convulsii zguduitoare și bântuit de amintirea unei priviri galbene pătrunzătoare, vocea lui Elspeth Spindle părând o disonanță răsunătoare în mintea lui.

Castelul a fost al lui – cel aflat în ruină, îi spusese ea, cu ochii de nuanța cărbunelui înlăcrimați în timp ce vorbea despre Regele Păstor, vocea din mintea ei. E îngropat sub lespezea din încăperea aflată pe proprietatea Castelului Yew.

Ravyn se dăduse imediat jos din pat și călărise de la Stone ca un spectru în vânt, pentru a ajunge până la cameră. Își dorea cu nerăbdare – cu disperare – să afle adevărul. Pentru că nimic nu părea real. Regele Păstor, cu ochi galbeni și cu o voce vicleană, sinistă, prins în mintea unei fecioare. Regele Păstor, care a promis că îi va ajuta să găsească îndată Cartea pierdută a Arinilor Îngemănați.

Regele Păstor, mort de cinci sute de ani.

Moartea nu reprezenta un mister pentru Ravyn – o mânuise ca pe o armă. Urmărise cum lumina se stinge din ochii bărbaților. Auzise ultimele răsuflări gâfâite. De cealaltă parte a vălului nu se aflau decât fantome, nu exista viață după moarte. Pentru niciun om, pungaș sau tâlhar – nici măcar pentru Regele Păstor.

Și totuși...

Nu tot solul era dur. O parte era răscolit, ușor de înlăturat. Cineva fusese aici înaintea lui – recent. Elspeth, poate, în căutare de răspunsuri, la fel ca el. Aici, la baza lespezii, ascunsă la vreo zece centimetri sub pământul întărit, era gravat ceva. Un singur cuvânt devenit indescifrabil odată cu trecerea timpului. O piatră funerară.

Ravyn a continuat să sape. Când i s-a rupt unghia și a lovit cu vârful înroșit al degetului ceva ascuțit, a înjurat și s-a dat înapoi. Trupul îi era invizibil, însă nu și sângele. Se prelingea, de un roșu-purpuriu, vizibil în momentul în care i-a alunecat de pe mână și s-a împrăștiat peste groapa pe care o săpase; însetat, pământul tânjea după lichidul rubiniu.

Ceva era dosit în sol. Și aștepta. Când Ravyn a atins obiectul, a descoperit că acesta era mai ascuțit decât lespedeza, mai rece decât pământul.

Oțel.

Cu inima în gât, a săpat până când a dezgropat o sabie îndoită, acoperită cu murdărie. Dar calitatea armei era evidentă – din oțel forjat, cu un mâner minuțios meșterit, prea bogat ornamentată ca să aparțină unui soldat.

A întins mâna spre lamă, sarea din aer înțepându-i plămâinii în vreme ce respira scurt și febril. Însă înainte ca Ravyn să poată scoate sabia, a întrezărit ce era îngropat sub armă.

Odihnindu-se în pace, netulburat de secole. Un obiect pal, noduros. Uman. Scheletic.

O coloană vertebrală.

Mușchii căpitanului s-au încordat. Gura i s-a uscat, iar greața i-a urcat din stomac până în gât. Sângele continua să-i picure din mână. Și cu fiecare picătură oferită, dobândea frânturile tăioase ale unei realități tot mai clare: Blunderul era plin de magie. O magie minunată, cumplită. Găsise cadavrul Regelui Păstor. Era cu adevărat mort.

Dar sufletul lui dăinuia, îngropat adânc în Elspeth Spindle, singura femeie pe care Ravyn o iubise vreodată.

S-a năpustit afară din încăpere, luând cu el sabia.

Cu spatele încovoiat sub tisa de afară, căpitanul a tușit, împotrivindu-se senzației copleșitoare de greață. Bătrânul arbore avea ramurile neîngrijite, însă coronamentul era îndeajuns de des pentru a împiedica ploaia de dimineață să-i

picure pe frunte. A rămas aplecat pentru o vreme, conștient că bățile inimii lui refuzau să se domolească.

— Ce te-a motivat să sapi, corbule*?

Ravyn s-a răsucit, cu mânerul de fildeș al pumnalului în mână. Dar era singur. Dumbrava era pustie, o întindere de iarbă uscată, și nu vedea pe nimeni de-a lungul potecii înguste care ducea înapoi la Castelul Yew.

Vocea a strigat din nou, mai tare decât înainte.

— M-ai auzit, pasăre?

În tisă, deasupra capului căpitanului, cu picioarele atârând peste marginea crengii străvechi, stătea cocoțată o fată. Era mică, mai mică decât fratele lui, Emory, o fetiță de cel mult doisprezece ani, a bănuț Ravyn. Părul închis la culoare îi cădea în împletituri peste umeri, câteva bucle desprinse încadrându-i fața. Purta o pelerină din lână gri, nevopsită, cu tivul gulerului minuțios brodat. Ravyn a căutat blazonul familiei, dar nu exista niciunul.

Nu a recunoscut-o. Cu siguranță și-ar aminti un chip atât de izbitor, un nas atât de distinctiv. Niște ochi atât de strălucitori și de galbeni.

Galbeni.

— Cine ești? a întrebat-o căpitanul, cu o voce atât de răgușită, încât îi zgâria gâtul.

Copila îl privea cu ochii ei galbeni, înclinând capul într-o parte.

— Sunt Tilly.

— Ce faci aici, Tilly?

— Ce am făcut dintotdeauna.

Pentru un moment, i-a adus aminte de Jespyr în copilărie.

— Aștept.

Ploaia se transformase într-o aversă, purtată de un vânt

* Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea fonetică dintre *raven* (corb) și *Ravyn*, numele personajului (n.t.).

puternic. Picăturile atacau din lateral chipul lui Ravyn, iar vijelia i-a prins gluga, smulgându-i-o de pe frunte. Căpitanul a ridicat o mână pentru a-și feri ochii de apa înțepătoare.

Dar fata din copac a rămas nemișcată, deși ramura de sub ea tremura și frunzele tisei șuierau în vânt. Nu i s-au clătinat nici pelerina, nici vreo şuviță de păr. Apa și vântul păreau să treacă prin ea, de parcă ar fi fost creată din ceață și fum.

Din nimic.

Abia atunci și-a amintit Ravyn că încă folosea Oglinda.

Acesta fusese țelul lui, motivul pentru care renunțase la somn și călătorise până la cameră. Săpase cu degete boante, vărsase sânge peste oase, găsisse cadavrul Regelui Păstor. Dar Cartea Oglinzii deținea răspunsurile pe care le căuta cu adevărat.

Mai folosise de o mie de ori Oglinda pentru a fi invizibil, însă avusese întotdeauna grijă să nu o facă vreme îndelungată. Nu a vrut să sufere efectele negative ale Cărții: să vadă dincolo de vâl într-o lume a spiritelor. Nu și-a propus niciodată să vorbească unei fantome.

Până acum.

Ravyn și-a dres glasul. Nu știa nimic despre spirite sau despre temperamentele lor. Erau așa cum au fost când trăiau? Sau viața de apoi... le refăcuse?

A ridicat vocea ca să fie auzit peste vânt.

— Ce aștepți, Tilly?

Ochii fetei s-au îndreptat spre sabia din mâna lui, apoi s-au întors spre cameră.

— Îl cunoști pe bărbatul care este îngropat acolo? a întrebat-o căpitanul, iar ea a râs.

— La fel de bine pe cât cunosc această dumbravă, pasăre, a spus fata cu glas tăios. La fel de bine pe cât cunosc acest copac și toate fețele care au stat sub arbore.

Și-a răsucit degetul într-un ochi din împletitura cozii.

— Presupun că ai auzit despre el, a continuat, cu buzele curbate într-un zâmbet. E un bărbat straniu, acest tată al meu. Atent. Înțelept. Bun.

Ravyn a simțit cum plămâni i se golesc de aer.

— Regele Păstor este tatăl tău?

Surâsul fetei s-a estompat, ochii ei galbeni se uitau acum în gol.

— Nu i-au oferit o înmormântare demnă de un rege. Poate că din acest motiv el nu...

Privirea i-a revenit asupra căpitanului.

— Nu l-ai văzut cu Cartea Oglinzii, nu-i așa? A promis că ne va găsi când va trece prin vâl. Dar nu a venit.

— Sunteți mai mulți?

Fata s-a întors, cercetând cu ochii pădurea întinsă de cealaltă parte a dumbrăvii.

— Mama este acolo, pe undeva. Nu mai vine la fel de des ca înainte. Ilyc și Afton zăbovesc lângă ansamblul statuar. Fenly și Lenor rămân în preajma castelului tău. Iar Bennett, a reluat, încruntându-se, este adesea în altă parte. Nu a murit aici, ca noi.

A murit. Lui Ravyn i s-au încordat mușchii gâtului.

— Ei sunt... familia ta? Familia Regelui Păstor?

— Îl așteptăm, a spus ea, încrucișându-și brațele peste piept. Pe tata.

— De ce nu se întoarce?

Fata nu a răspuns și, de data asta, privirea i-a fugit dincolo de dumbravă, spre ruine.

— Mi s-a părut că îi aud vocea, a șoptit ea. Se înserase. Eram singură, aici, în copacul meu preferat.

Ochii i-au săgetat spre Ravyn.

— Te-am văzut, corbule. Ai venit așa cum o faci de fiecare dată, în pelerina ta neagră, cu ochii tăi cenușii vicleni, cu chi-

pul golit de emoții, ca o mască. Numai că, de data asta, nu erai singur. Cu tine a venit o femeie. O femeie neobișnuită, cu ochi strălucitori, galbeni cu reflexe aurii, ca ai mei. Ca ai tatei.

Un sentiment rău prevestitor l-a cutremurat pe Ravyn până-n măduva oaselor.

— V-am urmărit pe amândoi cum plecați, dar fecioara s-a întors.

Tilly a ridicat un deget, arătând spre fereastra camerei.

— S-a dus înăuntru. Atunci le-am auzit: cântecele pe care tatăl meu obișnuia să le fredoneze ori de câte ori își scria cartea. Dar, când am intrat, el nu era acolo. În schimb, am văzut-o pe femeie răscolind cu mâinile pământul aflat deasupra mormântului tatei; ea era cea care fredona.

— Elspeth, a șoptit Ravyn, numele furând ceva din el. Numele ei este Elspeth.

Fata nu părea să-l audă.

— De două ori, fecioara a venit și a săpat la piatra lui de mormânt. A rătăcit prin dumbravă, a cutreierat ruinele. Dar la ivirea zorilor, a adăugat, cu buzele strânse, ochii ei galbeni au căpătat nuanța cărbunelui. Așa că am revenit aici, la mormântul lui. Ca să văd. Să aștept.

Ravyn a tăcut, mintea lui căutând răspunsuri pe care nu le avea. Și-a adus aminte de noaptea în care o adusese pe Elspeth până la cameră. Încă îi simțea obrazul în palma lui, încă îi persista în nări parfumul subtil al părului ei. O sărutase pătimaș, iar ea l-a sărutat la fel. Fiecare parte din el dorise fiecare parte din ea.

Însă ea se retrăsese brusc din brațele lui, cu ochii mari, cu vocea șovăitoare. O înspăimântase ceva din încăpere. În acel moment, Ravyn fusese sigur că se temea de el, dar acum știa că altceva o îngrozise – ceva mai puternic decât el –, ceva pe care Elspeth îl purta mereu cu ea.

Și-a ațintit din nou privirea spre fata din tisă.

— Ce i s-a întâmplat tatălui tău?

Tilly nu a răspuns. Ravyn a încercat din nou.

— Cum a murit?

Fata s-a uitat în altă parte, iar degetele i-au alunecat hipnotic pe ramura de tisă, într-un ritm silențios.

— Nu știu. Pe mine m-au prins prima, a spus cu o voce mai domoală. Am trecut prin vâl înaintea tatei și a fraților mei.

Nu răcoarea Oglinzii l-a înfiorat. Ci altceva – o întrebare ascunsă într-un cotlon întunecat al minții, la care știa deja răspunsul.

— Cine te-a ucis?

Ochii aceia galbeni au scăpărat și s-au fixat asupra căpitanului.

— Îi cunoști numele, a spus cu o voce dintr-odată joasă, o șoptă adâncă și hârșăită. Rowan.

În mintea lui Ravyn au răsărit îndată mai multe lucruri și persoane. Blazonul regelui. Steagul unchiului său, scorușul-de-munte neclintit. Cartea roșie a Secerii, ochii verzi. Vânători, brute.

Familie.

Mâinile sângerânde ale căpitanului tremurau.

— L-am așteptat mult timp pe tata, a zis Tilly, care și-a ridicat privirea, de parcă ar fi vorbit acum doar cu tisa.

Vocea i-a devenit mai fermă, degetele i s-au îndoit ca niște gheare în poală.

— Vom continua să așteptăm, până când își va săvârși menirea.

Lui Ravyn i-a alunecat un fior în sus pe gât. S-a gândit la creatura din trupul lui Elspeth Spindle – la ochi galbeni, la cuvinte înșelătoare și ademenitoare rostite în temniță. O promisiune de a ajuta la găsirea Cărții pierdute a Arinilor Îngemănați.